

РОМАНСИ

ТЕБ ТЕ МАЙКА ТИ НЕ ДАВА

(романс)

Теб те майка ти не дава за мен, либе ле. | 2
Недей жали и не плачи ти за мен!

Недей плака и не тъжи | 2
и смъртта не ще ни двама раздели!

Сутрин рано, щом изгреят първите лъчи, | 2
твойта майка ще проклина двамка ни.

Недей жали и не плачи, | 2
само гробът ще ни двама раздели.

Вечер месец щом изгрее, вредом всичко спи, | 2
твоя татко, знай тогаз, не ще се утеши.

Недей плака и не тъжи, | 2
сал смъртта ще нази двама раздели!

Тази вечер аз ще дойда, либе, чуваш ли, | 2
тази вечер аз ще дойда, отвори!

Ще те грабна аз насила | 2
и до гроба само моя ще си ти.

ВИНОТО ВЕЧЕ Е ИЗПИТО

(романс)

Ти изглеждаш тъжен и замислен
като някой чужд и непознат,
жертва си на твоето безверие | 2
и живееш сал да мине ден.

Виж, виното вече е изпито,
със мъка гледам празните кила.
Хей, кръчмарю, я, налей да пия - | 2
мъката си аз да утеша!

Любов, любов, ти тровиш ми сърцето,
аз чувствам, че скоро ще умра.
Радвайте се, всички злобни хора - | 2
свърши се със нашата любов!

Вчера пихме с тебе до забрава,
аз ще пия може би и днес.
Хей, кръчмарю, я, налей да пия - | 2
мъката си аз да утеша!

Я, КАЖИ МИ, ОБЛАЧЕ ЛЕ БЯЛО

(романс)

Я, кажи ми, облаче ле бяло,
отде идеш, де си ми летяло!
Не видя ли бащини ми двори | 2
и не чу ли майка да говори:

"Що ли прави мойто чедо мило,
с чужди хора чужди хляб делило?"
Ти кажи им, облаче ле бяло, | 2
че жив и здрав ти мене си видяло.

Ти кажи им, облаче ле бяло,
много мина, мъничко остана,
наближава в село да се върна, | 2
да се върна, майка да прегърна.

ПО УЛИЦИТЕ БРОДЯ

(романс)

По улиците бродя сам - дано да те намеря, | 2
ръката ти да стисна - да бъдем само двама.

Отлитна като птичка ти, като лястовичка,
а мене ме остави, сърцето ми остави. | 2

Била ли си в живота свой ти някога щастлива,
била ли си любила, ил влюбена си била? | 2

Цветята, що ми даде ти, отдавна увяхнаха,
но спомена по тебе, не ще той да увехне. | 2

За съдбата ти прощавам аз за миналите грешки.
Съдбата е виновна да бъдем разделени. | 2

АЛЕН МАК САМОТЕН НЕЙДЕ

(романс)

Ален мак самотен нейде
в зелена нива е разцъфнал
и ален поглед безнадежден
в наведен клас, в наведен клас е приковал.

И тих ветрец кога повее,
аз чувам алени цветенца,
от скръб и болка накупели,
нашепват тихичко, нашепват и мълвят.

От твоего семе ще поникнат,
ще цъфнат алени цветенца
и твоего име ще да краси
венеца мил, венеца мил на пролетта.

РОЗАТА ЦЪФТЕШЕ

(романс)

Напролет розата цъфтеше, славеят пееше за нас,
обичахме се безпределно, целувахме се до захлас. | 2
Наесен розата увехна, славеят литна надалеч,
а мен остави сам-самотен с едничък спомен скъп за мен. | 2

За мене няма вече радост, за мене роза не цъфти,
за мене славея не пее, за мене любовта не грей, | 2
поисках аз да те забравя, уви, сърцето ме боли!
Ти бе за мене мойта обич, последна ще ми бъдеш ти! | 2

А можехме да бъдем двама, две влюбени в света сърца,
уви, съдбата ни раздели, надвеси се над нас скръбта. | 2
Тежи ми погледа прощален, изпълнен с укор и тъга
и чувствам как гласът ми тегне - гласът на морната душа. | 2

В последен час живота бърза - над нас се облак чер изви,
прострах ръце, пророних сълзи за сетен път: "Прости, дете!" | 2

ДОКЛЕ Е МЛАДОСТ

Текст: Пенчо П. Славейков

Докле е младост, златно слънце грей,
в сърцето златни блянове лелей,

докле е младост, леко път се ходи | 2
и леки са световните несгоди.

Докле е младост, всичко е шега,
не хвърля сянка на сърце тъга,
дори тъгата извор е на радост,
докле е младост, ах, докле е младост! | 2

КАТУНАРИ

Текст: Пенчо П. Славейков

Край брега на тиха Струма
спря се закъснял керван,
скитниците катунари
ще стануват тука стан.

Мудно отстрана цигулка
пробуча и сръчно сви,
в миг чевръст и кръшен танец
като вихър се изви.

Ето лумнаха огньовете,
сенки трепнаха край тях.
И далеч в полето екна
врява и безгрижен смях.

Повъзпре и пак залюшне,
свий, изви и полети.
Глухо татък тропот сепнат
като под земя ехти.

Пламъци се борят в мрака,
свет и мрак и в мрака - свет,
тук изпъкне лик разчорлен,
татък дрипав силюет.

А с усмивка благодушна
гледат старци от страна.
И лулите им светулкат
в околната тъмнина.

Днес са тук, а Бог знай утре
де глава ще прислонят.
За бездомните безгрижност
прави лек световний път.

СИНЕЙ СЕ

(романс)

Сред полето синей се забрадка,
под забрадката - сини очи,
сред полето зелено нататък
песен чиста, моминска ечи.

Те напуснаха вчера окопа
с загоряли от вятър лица,
днес с радост приветстват простора
и щастливи вървят по степта.

На Илонка забрадката грее,
на Илонка очите горят.
Сред полето извила глас пее,
а по пътя войници вървят...

Сред полето синей се забрадка,
под забрадката - сини очи,
сред полето зелено нататък
песен чиста, моминска ечи...

НА ГРОБА МОЙ ЩЕ ИЗРАСНАТ ЦВЕТА

(романс)

На гроба мой ще израснат цветя -
това са мойте песни недопети,
това са мойте песни недопети,
това са мойте огнени слова. | 2

А между тях изникне ще, поникне
най-нежното, най-хубаво от вси -
това е мойта песен недопята | 2
за нашите пропаднали мечти. | 2

В ЕДИН МАЙСКИ ДЕН

(романс)

В един майски ден с разцъфнали рози
се разнесе вестта за страшна война.

Моят татко замина, замина на фронта -
там, де свирят куршуми и бомби летят.

- О, мой татко, върни се, ний те чакаме с мама! -
аз викам високо, но отговор няма.

В един майски ден с разцъфнали рози,
пощалъонът донесе черното писмо -
моят татко загинал, загинал на фронта -
там, де свирят куршуми и бомби летят.

По цели нощи слушам мама как плаче,
прегръщам я милно, целувам я силно,
не мина и месец, мама разболя се,
не мина година и мама почина.

- Мой мили мама и татко, върнете се двама! -
аз викам високо и отговор няма.

МОРЯЦИТЕ СЕ ВРЪЩАТ ОТ БУРНОТО МОРЕ

(романс)

Морците се връщат от бурното море, |
а моят мил го няма във тези редове. | 2

Ах, ти, Черно море, защо тъй ревеш? |
Мойта буйна, буйна младост ти ще погълнеш! | 2

Вълните се надигат и бурята реве, |
а мойто либе го няма във тези редове. | 2

Ах, ти, Черно море, защо тъй ревеш? |
Мойта буйна, буйна младост ти ще погребеш! | 2

СРЕЩНАХ НЯВГА КРАСИВА ЖЕНА

(романс)

Текст: Ал. Зашков

Вж. рубриката "Нотни примери" / Романс No. 1

Срещнах аз нявга красива жена -
мила и нежна, със руса коса.
Влюбих се страстно и страдах по нея,
тя беше мой ангел и покровител -
обикнах я аз.

Ходехме с нея по родните балкани,
катерехме върховете и стръмните скали,
прескачахме бързи потоци, поляни
и тъй неусетно минаваше деня ни -
влюбени бяхме тогаз.

Минаваше неусетно тъй ден подир ден,
бяхме щастливи до края на света,
живяхме с усмивка и радост в душата -
тъй беше щедра и нашта съдба
в любовен блян.

МОМА ХУБОСТ

(романс)

Я погледай, та да видиш красота, гледай, гледай, хубост на света! Аленей се кат трендафил по роса, разрошила кат пауна си коса,	белолика, черноока девойка. Погледай, та да видиш красота, гледай, гледай хубост на света, гледай, гледай чедо на века!
--	--

ДАЙ МИ ТИ РАКИЯ

(романс)

Дай ми ти ракия,
за твоє здраве за да пия!
Ракия дай -
на мъки турам край!

Влюбен бях безумно - туй ти казвам, без да крия - и мъките с ракия ще убия. Ракия дай - на мъки турам край!	А с пушката бойлия съперник всеки ще убия, със жажда аз кръвта му ще изпия. Ракия дай - на мъки турам край!
---	---

УТРИННА ПЕСЕН

(романс)

Пред изгрев слънце край реката девойка тръгнала сама. Майско цвете е набрала 2 и с песен връща се в дома. 2	И стори му се, че бряг се рони, девойка пада в сини вир, а той се спуска и спасява 2 и тя му шепне най-подир: 2
Стои насреща млади момък и вслушва ѝ се в песента, той дълго гледа и мечтае 2 по таз хубава жена. 2	- Здравей, спасителю любезен, по теб сърцето ми копней! От днес нататък за тебе ще живея! 2 Кажи: "Обичаш ли ме ти?" 2

О, СЛАДКИ СПОМЕНИ

(романс)

О, сладки спомени, само че изминали,
мъчете ме сега, душете ме сега!

Скръбта ме завладя, сълзите бликнаха,
ах, ах, съдба за мен, съдба!

Мои скъпи спомени
от минали, щастливи дни,
във мен отново оживяхте,
със нова радост ме обляхте.

Щастливи бяхме ний тогаз, най-щастливи на света,
но от туй време блажено сал един спомен остана.

ЛИЛИ МАРЛЕН

Старата казарма беше край града,
наблизо до фенера, що свети и сега.
Там да се срещнем искам пак,
под тоз фенер, щом падне мрак,
със теб, Лили Марлен, със теб, Лили Марлен.

Двете наши сенки се вливаха в една,
когато те прегръщах в нощната тъма.
Там ще ме чакаш тази нощ -
при тоз фенер, щом падне мрак,
ела, Лили Марлен, сама, Лили Марлен!

Но ето, че тръбата отново ме зове.
Аз трябва да се върна със пламнало сърце...
Как желал бих в този миг,
за сетен път да дойдеш с мен
и ти, Лили Марлен, и ти, Лили Марлен...

Твоите стъпки леки, твоите очи
винаги ще помня, винаги ще знам,
че случи ли се с мен беда,
ще бъдеш ти пред тоз фенер
сама, Лили Марлен, сама, Лили Марлен.

АРШИН, АРШИН, МАЛАЛАН

Аршин, аршин, аршин, малалан, | 2
на сърцето ти си ми султан.

Не ти ли стига любовта моя, казвай ми | 2
и на моите думи повярвай ми!

Нима не вярваш, че аз те любя от сърце | 2
или още мислиш ти, че съм дете!

Аршин, аршин, аршин, малалан, | 2
все що искаш, всичко ще ти дам!

Кажи, мили, дал ме любиш или не | 2
или любовта ни бе на кестреме.

По теб копнея, за теб живея на света, | 2
но несбъдната за мене си мечта!

ЕР МОРЕ

Ну нечуя море, удавяй ти, мале,
я не вижду други слава у парталя,
празна ти е мрижа, празна ти е мрижа,
празна ти е мрижа, дубокое море.

Ер море, ер море дубоко широко,
не видиш, не видиш ли канто небе,
я не вижу други слава у парталю.

Празна ти е мрежу, дубоко е море,
ер море, ер море дубоко широко,
не видиш ли, не видиш ли канто небе.

ДОСТА СЕ СКИТАХ ПО СВЕТА

(романс)

Доста се скитях по света,
влюбени души срещах,

но не намерих любовта | 2
и любов не усетих.

В живота чезна в самота,
а влюбен бях в една жена,
но влюбени не бяхме ний | 2
и любов не разбрахме!

Смили се, смили, ангел мой скъп,
бъди ми покровител!
Другар ще бъда вечно твой | 2
и верен твой спасител!

СЪВРЕМЕННА

Текст: Г. Златанов

Музика: Ал. Зашкев

Вж. рубриката "Нотни примери" / Романс No. 2

Вечер късно се прибират като волни птици,
а звездите нежно пръскат алени искрици.

А светулките в устата съскат с дим цигарен | 2
и на младостта листата вехнат с дъх попарен.

Лягат в меките кревати с бял юрган завити,
а в главата им се клатят сънища пребити.

Те са сити и пресити, вкусили са всичко,
но не знаят как бащите носеха торбички.

С малко сирене и хлебец, все с овци и крави
гонеха се под небето пъргави и здрави.

Легнали в сеното вълна, броеха звездите,
а дъхът на глог и трънка пълнеше гърдите.

От умора сладко спяха свежи и красиви -
в сънищата им летяха кръшни самодиви...

ЧЕСТ ТОМУВА

Текст: П. Р. Славейков

Чест на този, що над рало
гръб навежда в пек и хлад,
чест на този, що издига | 2
и върти чука от млад.

Кой в дълбите на земята
е принуден да се вре
с тежко бреме на гърба си, | 2
да му челяд в глад не мре.

Чест на вси работни хора,
чест на силните ръце,
чест на капки пот пролята
по измъчено лице. | 2

Ала чест и за ония,
що по цяла нощ не спят -
ум и работа напрягат
за доброто на света. | 2

РОБИНЯ СЪМ

(ориенталска)

Робиня съм на стария Султан,
заклучена във мрачния харем.
Сърцето ми разбито от тъга по теб
тупти и чака с трепет, мили мой! | 2

Във тая нощ при мене ти ела,
кога Султана сладко си заспи.
От мрачния харем ме изведи,
от стария Султан ме ти спаси! | 2

Робиня съм на стария Султан,
заклучена във мрачния харем.
Всичко ще дам само да знам
кога ще дойдеш, мили, ти при мен! | 2

СТАРЕЦ БЕЛОБРАДИ

(романс)

Старец белобради седеше,
младеж с китара свири -
за изгубена любов
умът си вече губи. | 2

Старец белобради седеше,
младеж с китара свири -
за изгубена любов
умът си вече губи. | 2

Свири до късно в тоя късен час,
а тя е нейде със други във захлас.
Слушай, младежо, добре запомни:
"За ласки нежни ти не тъжи!" | 2

Свири до късно във тоя късен час,
а тя е нейде със други във захлас.
Слушай, младежо, добре запомни:
"За нежни ласки ти не тъжи!" | 2

Нейните очи са, момко, като пламък,
но не обещават истинска любов.
Във тях се крие подлост и лъжа,
те носят само мъка и тъга!" | 2

Запомни, че името жена - сатана
и носи тя в живота сал измама и лъжа.
Зад тях се крие подлост и лъжа,
те носят само мъка и тъга. | 2

Слушай, младежо, и добре го знай -
за ласки от жените ти не мечтай.-
И щом кат чуеш името жена,
вярвай, че пред теб стои Сатана." | 2

АНУШКЕ, СЪРЦЕ МИ ТИ ОТКРАДНА

Анушке, сърце ми ти открадна,
тази нощ ще дойда да го взема.
Чуваш ли, Анушке, отвори ми,
сърцето мое бедно утеши ми! | 2

Анушке, по тебе аз копнея,
всеки ден и нощ за теб милея!
Чуваш ли, стани и отвори ми,
в тая нощ сърцето утеши ми! | 2

ОЙ, ЯВОРЕ, ЯВОРЕ

Ой, яворе, яворе, ти си дърво най-боле,
под тебе съм вино пила и мой драги полюбила | 2

Шири гране на две страни,
не дай другар да стане! | 2

Ой, яворе, яворе, ти си дърво най-боле,
под тебе съм косе плела и мой драги я съм клела. | 2

Шири грани на вси страни, | 2
не дай другар да стане!

Я сам цура малена, сукия ми е шарена,
затуй молвам сите момци, нал съм още малена. | 2

Шири гране на вси страни | 2
не дай другар да стане!

ТИ СИ МЕ ЧАКАЛА

(сръбска)

Аз зная, нема друга на земята,
да ме обича със твойта обич свята.
А колко пъти виждах в тебе само,
че ти си ми била само верна приятелка.

А сега се питам сляп ли бях тогава,
за да не видя любовта ти такава,
а ти си била все така във мене истински влюбена...

И с някой друг съм нейде руйно вино пил,
и днес със друга нейде някъде съм бил,
а ти, а ти, а ти си ме чакала...

Тъга и радост, срещи и раздели
и свойте тайни с тебе аз споделях,
с каква ли болка, скрита във сърцето...
А ти, а ти, а ти, си ме слушала...

Навярно този спомен е излишен,
не ще се върнат тези дни предишни.
Ще бъда с тебе, моя вярна обич,
със тебе днеска и завинаги!

ВИНО ДАЙ, КРЪЧМАРЮ

(романс)

Вино дай, кръчмарю, вино тежко, старо!
Вино дай да пия, мъки да убия!

Нямам радост, нямам щастие, | 2
нямам първа обич.

Ден след ден минават,
аз съм все самичък.
Търся да намеря
тая, що обичах.

Нямам радост, нямам щастие, | 2
нямам първа обич.

КАЛЕШ ДОНЧО

Тръгнал ми е калеш Дончо
със три товара бомби.

Ах, леле, леле, леле, | 2
Дончо е за жалене!

На път го срещнали Дончо
турци арамии, кеседжии.

Ах, леле, леле, леле, | 2
Дончо за жалене!

- Аферим бе, калеш Дончо,
ти никой не издаде,
ашколсун бе, калеш Донче,
ти никой не издаде!

Оф оф оф оф оф, Дончо Шипянчето! | 2

В РАННИТЕ ГОДИНИ

Текст: Г. Заркин

Музика: Ал. Зашкев

Вж. рубриката "Нотни примери" / Романс No. 3

Спомням си, че в ранните години,
предсказани от циганка една,
представям ще си тез години - | 2
такава ще е моята съдба.

Тогава малък бях и не разбирах от тъги,
не знаех дали ще бъда или не
и през нощта, в земята на моите деди
останах в родината да живея.

Довиждане, родино мила,
със тебе се разделям със тъга,
но където и да се намирам,
аз винаги се връщам у дома.

Обичам родните поля, обичам Рила,
езерата бистри - момини сълзи,
обичам палмата самотна, пълна с сила,
която от столетия мълчи,

пустинята на гордия Балкан.
Протягам винаги към тях ръце
да пазя предсказанието на циганката там,
аз искам нейното сърце.

Довиждане, родино мила,
със тебе се разделям със тъга,
но където и да се намирам,
аз винаги се връщам у дома.

Аз чувам днес камбаните на Невски
и дишам пак на София есента,
и шепота на горите галилейски,
така за мен се ражда песента.

Погледна ли кимерите от въздуха пиян,
виждам Искъра на лунна светлина.
Докосна ли на Витоша морените със длан,
аз чувствам мириса на Римската стена.

Довиждане, родино мила,
със тебе се разделям със тъга.
Където и да се намирам,
аз винаги се връщам у дома.

КОЙТО МЕ ЧУЕ, ЧЕ ПЕЯ

Който ме чуе, че пея,
ще каже, че съм без грижа.
Грижата ми е голяма, | 2
голяма, още какърна. | 2

Либе ми войник отиде
у тая града голяма,
писмо си нямам от него - | 2
затуй съм толкоз желена. | 2

Затуй си пея песента
и си я връщам радостта.
Който по-често си пее,
по-лесно жалби ще преживее... | 2

КРАЙ ОХРИДА СИН

Аз зная една лира край Охрида син,
от чисто е злато и сияен рубин
и кой я извади от студни води, | 2
за хубост ред песни той ще зареди. | 2

Аз знам един жезъл край Охрида син -
от чисто е злато и сияен рубин
и кой го извади от студни води, | 2
ще отиде в Солун за цар да седи. | 2

От Тимок до Бяло море
той, царя Балкански, що в песни се пей...

Аз знам една хижа край Охрида син -
лози, попълзели по синура див.
В таз хижа ми мила девойка седи, | 2
в уста що мед, бисер, що злато в гърди! | 2

СПИ, ДЕТЕНЦЕ, СПИ

Спи, детенце, спи!
Спи спокойно сладък сън
и в нощта чуй моето сърце | 2
как тупти, не знае то покой! | 2

Обикнах те искрено.
Много скоро ме забрави...
Да забравя аз твоите милувки, | 2
че любил съм аз каменно сърце. | 2

Отидох аз много надалече,
да забравя аз твоите милувки, | 2
че за любов не си достойна ти. | 2

ОЙ, ТИ ВОЛГА, ВОЛГА РЕЧЕНКА

(руска народна песен)

Ой, ти Волга, Волга реченка,
ой, река ли, ти красавице,
по лугам тилеещеся листя, | 2
по пешкам бежиш торопися. | 2

Но пришло к нам време, времечко,
взошло солнешко Октябское,
разлилося оно радостную | 2
по родному краю нашему. | 2

По тебя ли, Волга реченка,
много песни сквозе сложено,
на твоих волних разливчатих | 2
много было дум придумано. | 2

Ой, ти Волга, Волга реченка,
ой, ти река ли, ти красавице,
по лугам ти леещя листя, | 2
по пешкам бежиш таропися. | 2

КАТЮША

(руска народна песен)

Разцъфтели ябълки и круши,
край реката плъзнали мъгли,
ей, излязла на брега Катюша,
на брега край стръмните скали. | 2

Нек си спомни милата девойка
да послуша песента и там,
нека пази нашата родина, | 2
а завърне ли се, той е мой! | 2

Тя излязла, песен заредила,
зарад гордия си млад Орел,
зарад тоз, когото тя обича, | 2
който ѝ сърце в плен отвел... | 2

Разцъфтели ябълки и круши,
край реката плъзнали мъгли,
ей, излязла на брега Катюша,
на брега край стръмните скали. | 2

Ой, ти, песен, песен на девойка,
полети из слънчеви страни
и на войник, някъде самотен, | 2
от Катюша поздрав занеси! | 2

Тя излезла песен заредила
зарад гордия си млад Орел,
зарад тоз, когото тя обича, | 2
който е сърце ѝ в плен отнел. | 2

ПОДМОСКОВСКИЕ ВЕЧЕРА

Не слышни в саду даже порохи,
все здесь замерло до утра,
если знали вы как мне дороги | 2
подмосковские вечера. | 2

Речка движется и не движется,
вся из лунного серебра,
песня слышется и не слышется | 2
в эти тихие вечера. | 2

Что ты милия смотришь изкосо,
низко голову наклоня,

трудно высказать и не высказать
все, что на сердце у меня. | 2

А рассвет уже все заметнее,
так пожалуйста будь добра,
не забудья и ты эти летние
подмосковские вечера. | 2

НЕПОЗНАТ ДЕЛИЯ

Текст: П. Яворов

Още не отседлал коня шарколия,
и заудря порти непознат делия.
И веднаж удари, дважд се вик провикна: | 2
- Спиш ли, събуди се, отвори, Аглика!

- Кой е? - От Павлета чак от Цариграда
много здраве нося, хубавице млада! -
и сърце играе чудом в гръд остава, | 2
ясен глас трепери и се не познава.

- Клетници проклети, станали от гроба,
и зломисли хора бродят в късна доба,
махай се оттука, чуваш ли, човече, | 2
или ще повикам деверите вече.

- Порти да целуна - ще избухне пламък,
либе, отвори ми или си от камък.
Жената Аглика като в дива треска | 2
зад коварна порта бързо се обажда:

- Я, трапнико, лъжата нека бъде с мяра,
ако си Павлета, как да хвана вяра?
- Бялото кокиче теб е на лицето | 2
и сама тополя сам-сама в полето.

А на гръд отляво луна кадифена
и вена под луна откога остана,
първа нощ, Аглика, първа и по слава, | 2
не ли ръб на устни от тогаз остана.

- Ах, за тях ли колко луди са лудяли
и попара жежка на прага ми яли!
Скръцна тежка порта, сепна се делия | 2
и увисна либе на юнашка шия.

ЗВЪН, КАМБАНАНЕН ЗВЪН

Звън, камбанен звън | 2
се носи по полята,
кани ме за сън...

Мой мили, роден край, | 2
синьо небе,
майчино нежно сърце...

Мама, прости, прости! | 2
Най-скъпи са за мене
твоите сълзи...

Мама, прости, прости! | 2
Най-скъпи са за мене
твоите сълзи...

ПО УЛИЦИТЕ БРОДЯ АЗ

По улиците бродя аз, по улиците пусти,
та тебе да намеря, сърце си да разкрия. | 2

Била ли си ти нявга влюбена, била ли си, кажи ми!
Но съдба е тъй решила - да бъдем разделени... | 2

По улиците бродя аз сред този късен час,
та тебе да намеря, сълзите да изтрия. | 2

Била ли си ти нявга, била ли си, кажи ми!
Защо ме тъй остави, мечтите ни забрави | 2

По улиците бродя аз, та тебе да намеря,
сърце си да разкрия, сълзите да изтрия... | 2

ШУМНИ, ШУМНИ, ЯВОРЕ

(сръбски романс)

Шумни ми, шумни, Яворе, аз ще слушам до зори,
туй, що крие тази нощ, ще го помним винаги.

Шумни, шумни, Яворе, с теб щастливи нека сме!
Туй, що съм изгубила - нека върнем любовта!

Няма вече нежни устни, няма вече нежни ласки,
вятър пее, зашумява, ниж и нижък спомена остава.

Шуми, шуми, Яворе, нощи нижат се безчет,
ти тъгата превърни във прекрасни нощни дни.

ДАЙ РЪКА СИ, МИЛА МАЙКО

Дай ръка си, мила майко,
в този тих тържествен час,
с пламенна любов и сила | 2
нек да те целуна аз!

Като кораб ще се нося аз
сред куршумения град,
да спася от поробител, майко, | 2
своя роден, роден край!

Ако ли в боя аз загина,
ти не плачи, не жали,
но се радвай, мила майко, | 2
че съм паднал кат герой!

ЕТО Я УЧЕНИЧКАТА

Ето я ученичката, с черните къдрави коси,
идва тя гроба да му полее | 2
с топли сълзи, с цветя да го покрие.

Усещах аз как болка свиваше сърцето ѝ.
Със трепет тя букета положи.
Очите ѝ горещи сълзи ронеха, | 2
устните ѝ тихо шепнеха.

И този миг във погледа съзрях ѝ -
сълзи течат по моминско лице.
И устни шепнат, шепнат жални думи: | 2
- Обичах те с младежко си сърце!

СИРОМАШКА ПЕСЕН

Нощта ужасна, зима студена,
по поле вятър, буря голема.
Всякой се крие в подслон да иде, | 2
домашни свои мили да види.

На гърди тура малкия Милча,
на деца дума, що лежат гладни:
- Спете спокойно, ангели мили, | 2
Бог ще се смили над нас клетите, смили!

А кой ще със мене заедно да иде
там, в една къща заедно да видим?
Накрай от село къщица малка, | 2
там майка дреме ощ не заспала.

Вие имахте добър бащица,
той се за вази бедни трудеше,
но него закла го турчин убийца | 2
и вази остави гладни, дечица.

Тъй си редеше бедната майка,
от мъки тежки хвана я дрямка,
главица сложи, заспа си мирно. | 2
Слово ѝ беше това последно.

БЕЗУМНО ЛЕДЕНО СЪРЦЕ

Безумно ледено сърце, кажи
кой друг, кой друг ще любиш ти
и в чии обятия любими | 2
ще наидеш радост, щастие, мир, покой?

Кога надеждите ми ти отрови,
кога погуби моите младини,
не трябваше сърце ми тъй да любиш | 2
и радости да обещаващ ти.

Кое сърце ще тебе да залюби,
когато тебе черна скръб срази,
или мислиш ти, че лесно се живее | 2
без радост, щастие и сълзи!

Ела и виж, от мен какво направи,
погледай, понарадвай ми се ти!
Па после питай мога ли те аз забравя | 2
и мога ли ти някой ден простя.

Питаш ме дали ще имам сили
да ти простя спокойно някой ден,
да ти простя безумните страдания, | 2
сълзите, що ми струваш ти.

ТРЕВИ, ЦВЕТА ЗЕЛЕНИ

Треви, цветя зелени
със райски хубости
край кладенци студени - | 2
златни за нас венци.

По-скоро, гълъбице,
по-скоро да летиш,
по-скоро, ой, душице, | 2
ела да ни вестиш!

Розите разцъфтели
със райски цветове
и славеи запели | 2
с най-сладки гласове.

Летя, хвърча в омая
в един вечерен час
и кат един отчаян | 2
до теб аз плача с глас.

ГОРЧИВО КАФЕ

Когато след пир полунощен,
самотен на зиг-заг се връщаш дома
и киска се вихър над тебе сиротен | 2
и плаче безлунна тъма,

побързай, побързай, на спиртника прашен
тури тенекиено джезве,
на винени пари през пристъпа страшен, | 2
свари си горчиво кафе!

Отвориш ли тръпнейки плика и цветен
и лъхне ли оттам на дъх мразовит -
опит от тъгата на поздрава сетен, | 2
не гледай тъй блед и убит от живота!

Изтрий от сърце си мислите безумни
за черни очи и кадифе,
под тъмната стряха на мисли безумни | 2
свари си горчиво кафе!

А в привечер зимна, безлистните клони
щом стенат от злата фъртуна навън
и смъртния призрак се киска с поклони
през тъмните влажни стъкла, | 2
свари си горчиво кафе!

В коси заснежени - младежкия спомен.
И отново заскърбява младежко сърце,
и бавно на малкия спиртник тогава | 2
свари си горчиво кафе!

ХЕЙ, КРЪЧМАРЮ

Хей, кръчмарю, куче старо,
ощ полока вино дай,
та да пия за разлъка, | 2
да убия тежка мъка!

Немам майка, немам татко,
немам никой на света,
нема кой за мен да жали, | 2
освен черната земя.

Хей, кръчмарю, куче старо,
ощ полока вино дай!
Ти продаде ми имота, | 2
на, вземи ми и живота!

ТАКАВА Е СЪДБАТА

Седя си в механата
сред пушек, дим, мъгла,
допивам чашката с ракия
и тихом, тихом шепна с глас -

оплаквам аз съдбата си
и тая, що обичах аз.

Над мене сатаната
със кикот ми нашепва:
"Недей тъжи, о, братко,
недей се разнежава.

В сърцето запази си
туй спомен, що остава,
дали си влюбен бил тогаз,
дали не е измама."

Такава е съдбата на всеки, що обича,
такава е съдбата на безумно влюбените.

Седя във механата сред пушек, дим, мъгла,
допивам чашката с ракия и тихо шепна аз:
"Такава е съдбата на всеки, що обича,
налей, налеј кръчмарю, налеј да се напия!"

ЗАТОЧЕНИЦИ

Текст: П. Яворов

От заник слънце озарени, алеят морски ширини,
в игра стихийна уморени, почиват яростни вълни. | 2

А корабът се носи леко в попътни тихи ветрове
и чезнете в мъгли далеко, вий, мили, родни брегове. | 2

И никога за път обратен едва ли ще удари час,
вода и суша необятни, светът ще бъде сън за нас! | 2

А Вардар, Дунав и Марица, Балкана, Странджа и Пирин
ще греят нас до гроб зарица за спомен спомена един! | 2

Рушители на гнет вековен, продаде ни предател клет,
служители на дълг синовен, осъди ни врагът заклет. | 2

А можехме, Родино свидна, ний можехме с докраен жар
да водим бой - съдба завидна - край твоя свят олтар. | 2

Но корабът уви не спира, все по-далеч и далеч отнася ни,
простира нощ крилата си, едвам се мяркат очертания | 2

на тъмноодри небосклон, замислените великани на чудния Атон.
И през сълзите накупяли обръщаме се сетен път назад, | 2

за сетен път простираме ръце в окови към нашия изгубен рай,
горчива скръб сърца ни трови, прощавай, роден край! | 2

САМОТЕН ГРОБ

Самотен гроб, ей там, край Криволака,
обрасъл е във бурен и трева,

младеж почива там, що в бясната атака
с "ура на нож" смъртта той посрещна.

И всяка нощ от гроба той излиза
и вглежда се в брилянтните звезди,
а под прикритието на кървавата риза
вълнуват се младежките гърди.

И пее той любовна песенчица,
пригласяше му нощния ветреца,
тъй както някога любимата девица
пригласяше му с нежния си глас.

ЧУЙ, БЛЕДИ ДОКТОРЕ

Чуй, бледи докторе, ти, който
надвесил си се тъй над мен
и режеш ми месата мъртви | 2
с мащер безжалостен, студен!

От гнили сламеник най-последно
дойдох да търся тука цер
и болницата си разпери | 2
криле над мен кат ангел мил.

Чуй, твоя нож ме веч не плаши
или не знаеш коя съм аз?
Тогава, чуй, да ти разкажа | 2
коя съм, па режи тогаз!

Издъгнах като пес бездомна.
Разбираш ли ме, сам-сама -
от никого неутешена | 2
аз скрих се в черната тъма.

Какво са татко, майка, свои,
какво е бащин дом не знам,
на улицата парцалива | 2
найдох се и пораснах там.

Виж, докторе, тез къдри черни
как хубаво се те лъщят!
Ще ги заровят, без да бъдат | 2
погалени ни един път.

Там аз разбрах какво да мисля
за утрешния ден със страх.
Борба със гладна смърт що значи | 2
и дни без залък хляб видях.

Как девствено е мойто тяло,
за него вече няма цер,
за първи път ще го помилва | 2
безжалостния твой мащер.

Видях аз мъката човешка,
мизерия и всяко зло,
живях сред свят незнаен, тъмен | 2
роден за мъка и тегло.

Ах, блъскай, смей ми се злоещо,
не ще да чувам твоя глас,
преследвай тайните ми грозни, | 2
нали съм труп предаден вам!

Режи, човъркай ме дълбоко,
до сърце ми ножа си опри,
търси в утробата ми - там е | 2
ужасният ми на глада секрет!

НАД МЕНЕ ЧЕРЕН ГАРВАН ЛЕТИ

Над мене черен гарван лети
и в човката си ръка държи,
а на ръката пръстен лъщи, | 2
тъга ужасна мен мъчи.

- Гарване, грозна птицо, ти,
отде намери таз ръка
със този пръстен - пръстен, мен познат, | 2
от дни блажени спомен скъп?

- От Криволак се връщам аз,
ида от бойното поле -
грозната битка, битка аз видях, | 2
на бой свиреп свидетел бях.

Там саби, щитове безчет
преплитаха се като плет,
гранати от черната земя | 2
ровеха мъртвешки тела.

Заплаках, сълзи зароних
за моя мили кат си спомних,
че лежи във гроб усамотен | 2
и не ще се върне никога при мен.

БЕЗБРЕЖЕН СНЯГ НАВРЕД БЕЛЕЙ СЕ

Безбрежен сняг навред белей се,
край Волга тройката лети,
коларя тъжна песен пее | 2
и свежда чело във мечти.

- Но що така, момче напето,
привет о стареца шептиш?
Тъга ли имаш на сърцето | 2
или те някой оскърби?

- О, стари ми, любезни рибарю,
години веч как съм тук,
но за старейшина татарин | 2
работя и чернея аз.

ГОРИ, ЦВЕТА ЗЕЛЕНИ

Гори, цветя зелени
и майски красоти,
и кладенци студени, | 2
скъпи за мен мечти!

по-скоро, хубавице,
две думи ми кажи,
две думи сладки, нежни | 2
за нашите мечти!

Но скоро е, душице,
ела ме прегърни,
по-скоро, хубавице, | 2
любов ми ти дари,

Гори, цветя зелени
и майски красоти,
и кладенци студени, | 2
скъпи за мен мечти.

По-скоро, о душице,
ела ме прегърни,
по-скоро хубавице, | 2
любов ми ти дари!

ЛЮЛЯКЪТ ПОВЯХВА

Люлякът повяхва, съдбоносна пролет
славоят оглася с чудна майска песен,
а луната грее и далеч огрява | 2
и за роден край спомени навява.

Дали там е пролет и цъфтят цветята,
дали там играят весело децата.
Ох, ти, мили, роден край, що си тъй далече | 2
и за мене никой не си спомня вече!

Люлякът повяхва, съдбоносна пролет
славоят оглася с чудна майска песен.

А луната грее и далеч огрява | 2
и за роден край спомени навява. | 2

ПРОЛЕТ ДОЙДЕ

Пролет дойде, но защо дойде,
кат те няма, мила, тук при мен?
Да те видя т'й желая пак. | 2
О, ела, ела си някой ден! | 2

Беше пролет с венец от цветя,
със буйна радост сляха се сърца
и цигулка някъде запя, | 2
тя нашепваше за любовта. | 2

Пак е пролет, пак цъфтят цветята
и копнее за любов душата.
Но не чувам сладка песен, зов, | 2
днес съвсем сама съм без любов. | 2

ВИЖ, ОТНОВО КИТНА ПРОЛЕТ

Виж, отново китна пролет е дошла,
вишната на двора пак е цъфнала.
Ти със други, аз със друга - т'й живеем ний. | 2
С тази песен аз те моля, чуй, върни се ти! | 2

Не дълбай с длетото тънко моето сърце,
остави таз рана, нек да зарасте!
Само бръчки по челата ще ни спомнят, знай, | 2
че обичахме се двама - ти и аз безкрай! | 2

А портретът от стената само ни следи -
и във радост, и във скърби все след мен върви.
Знам, че други ти обичаш, но щастлива не си. | 2
С тази песен аз те моля, чуй, върни се ти! | 2

ПОД ЛИПИТЕ

Под липите първи цвят отлита.
Помниш ли тогаз
нежни думи, ласки до насита?
Първо ме целуна ти, а после аз.

Татък нейде баща ти викна в мрака.
Помниш ли тогаз?
Ний мълчахме. Нека той почака.
Първо ме целуна ти, а после аз.

То беше грях, грях беше, друже мой, | 2
но сладък беше, сладък беше той! | 2

То беше грях, грях беше, друже мой, | 2
но сладък беше, сладък беше той! | 2

САМА СЪМ НА СВЕТА

След пир полунощен, с мисли засмян,
я срещнах на улицата, дето живях -
сама-саменичка, немила-недрага, | 2
ходеше бавно в нощната тъма. | 2

"Иди - казах ѝ - при майка си бедна,
майка ти чака те сега!"
По бузата ѝ бледа усмивка жална засия | 2
и към небето тъжно погледна тя. | 2

И към небето жално тя погледна,
прошепна тъжно: "Майка ми умря!
Умря и тръпнат ми от студ месата | 2
и глад ме мъчи всеки час.

Сираче съм бедно без татко и майка,
сираче съм бедно аз на света
и никой не иска, никой не може | 2
да стопли мойта бедна душа."

СЛАДУНО МОМЕ, СЛАДУНО

Сладуно моме, Сладуно, Сладуно - сладка ябълка -
от хубост ненагледана, от сладост ненахапана.

Проклетата да е майка ти, дето те тебе продаде,
дето те тебе продаде на един турчин еничер

за една шепа жълтици, бяла ханъма да станеш,
все по чардаци да седиш, жълти жълтици да броиш,
жълти жълтици да броиш и меки бели махмудии.

ВИНОТО ГОСПОД ЩОМ СЪЗДАДЕ

Виното Господ щом създаде,
казал е на човека:
"Избирай вино ил жени, | 2
не бързай, по-полека!"

Виното, щом като старей,
се пие с наслаждение,
жената, щом като старей, | 2
се гледа с снисхождение.

И турците, туй всеки знай,
избраха те жената,
горчиво плакаха тогаз, | 2
таз грешка щом разбраха.

Затуй, левенти белобради,
от мен туй запомнете:
"Виното старо пийте, вий, | 2
жени любете млади!"

ГЪРДИ СИ С РОЗИ НАКИЧИ

Гърди си с рози накичи,
на младини се насити!
И пълна чаша пий с наслада, | 2
че няма да си вечно млада!

На младост младостта цени,
цветята росни откъсни
дорде е младост и наслада, | 2
че няма да си вечно млада!

И за целувка дай уста,
преди да мине младостта!
И нека спомен ти остане, | 2
че някога била си млада!

Живей с усмивка на уста,
докато дойде старостта!
Сама самотна сред цветята | 2
ще пееш песен за душата.

Ако споходи те тъга,
при мен, любима, пак ела!
Ще те посрещна с буйна радост, | 2
ще върнеш мойта прежна младост.

ОВЧАР СВИРИ

Денят си беше тих, приятен,
славеят пее миличко,
седнал ми овчар край брега, | 2
със кавал свири тихичко.

Стадо му пасе и блее,
свирка му гора люлее,
пред него вода течеше, | 2
до него мома седеше.

Верни си думи думаха,
верна си клетва даваха:
"Любя те, любя!" - рекъл той. | 2
"Любя те, млада българко!"

ДЪЛЪГ ПЪТ НАДАЛЕЧ

Дълъг път надалеч, а звънчето
едно звучно звънти, все звънти
и над родните поля заснежени
песента на коларя трепти.

И аз си спомням нощите омайни
в родни край и лесът от брези
и в очите отдавна веч сухи
като искри проблясват сълзи.

Колко нощи на радост и скърби
буди в мен тоз напев прост и стар!
И в гърдите, макар и в разлъка,
пак възкръсва младенческа жар.

А звънчето звънти сякаш стене.
Спре коларят напева си веч
и отново извива пред мене
моят път надалеч, надалеч...

САМОТЕН Е БЕЗ ТЕБ ЖИВОТЪТ

Самотен е без тебе днес живота,
ти бе за мене щастие в любовта.
Кат нежно цвете само теб обичам, | 2
ти си за мене всичко на света!

Празнуваме със тебе днес разлъка,
да чукнем чаши за последен път,
че моето сърце е пълно с мъка,
прощавай, ти, навеки, блян мой скъп! | 2

Очите ти са тъмни като Волга,
очите ти са пълни с красота.
В очите ти студът на Волга лъха | 2
и в тях аз виждам само суета.

А в тези очи, унесени в безкрая,
гърди ти пълни с пролетни мечти.
Повярвай ми, безумно те желая, | 2
че моята любов си само ти!

КОГАТО ТИ ПИША, ДРУГАРКО, СЕГА

Когато ти пиша, другарко, сега
вън пада априлската вечер
и слънцето, сякаш прострелян герой,
прогонено пада далече.

Ръждиви и мрачни решети отвън,
стените бетонни и сиви
и в слънчева пот уморени сега
въздишат уморените ниви.

Аз чувам сърце ти по-мощно да бие,
на своя народ завещано,
да стъпваш по-бодро, откакто преди,
аз виждам те, скъпа другарко.

В живота ний пак ще се срещнем отново
и щастие пак ще ни огрей,
ръка за ръка пак двама със тебе
ще пеем, ще пеем, ще любим докрай.

ПЕСЕНТА НА ТУБЕРКУЛОЗНИЯ

Недей, дете, недей се в мен увлича,
недей си времето по мен губи!
Недей, дете, недей ме ти обича,
недей погубва свойте младини...

Ти младо си, жадуваш за целувки
и устните ти в буйна страст горят,
а във мен, дете, а в мен е всичко мъртво -
аз чувствам Бог как шепне ми: "Умрял!"

Сутрин рано, кат славея запее
във есенния бурен листопад,
тогаз сърце ми почне да ридае
и да проклина таз съдба за мен.

БЕЛОКАМЕННА ЧЕШМА

Край гората път извива,
а край пътя сам сама
сребърни струи излива
белокаменна чешма.

Над чешмата надпис скромн
върху камък издълбан,
носи вековечен спомен
за нечуваната бран.

В тия златокласи ниви,
дето слънцето мълви
свойте приказки щастливи
на безгрижните тревн,

твойте братя са се били,
непобедни в кървав бой.
Отдъхни край мене, мили,
пий забрава и покой!

АРМЕНЦИ

Изгнаници клетки, отломки нищожни
от винаги храбър народ мъченик,
дечица на майка робиня тревожна | 2
и жертви на подвиг чутовно велик.

Далеч от родина, в край чужди събрани,
изпити и бледни в порутен бордей,
те пият, а тънат сърцата им в рани | 2
и пеят, тъй както през сълзи се пей.

Те пият, в пиянство щат лесно забрави
предишни неволи и днешни беда,
в кипящото вино щат лесно удави, | 2
заспи ще дух болен в разбити гърди.

Глава ще натегне, от нея тогава
изчезне ще майчин страдалчески лик

и няма да чуват в пияна забрава | 2
за помощ синовна, всегадения клик. | 2

Кат гонено стадо от някой див звяр,
разпръснати ей ги навсякъде веч,
тиранин беснеещ, кръвник безпощаден | 2
върху им издигна за всякога меч. | 2

Оставили в кърви нещастна родина,
оставили в пламък и бащин си кът,
немили-недраги в далечна чужбина, | 2
един в механата открит им е път. | 2

Те пеят и дива е тяхната песен, | 2
че рани разяждат ранени сърца, | 2
че злоба ги дави в кипежа си бесен | 2
и сълзи изстиска на бледни лица. | 2

Че злъчка препълня сърца угнетени, | 2
че огън в главите разсъдък суши, | 2
че молния свети в очи накървени, | 2
че мъст кръвнишка жадуват души. | 2

А зимната буря им сякаш приглася, | 2
бучи и завива страхотно в нощта | 2
и вихром подема, издига, разнося | 2
бунтовната песен широко в света. | 2

И все по-зловещо небето тъмнее, | 2
и все по се мръщи студената нощ, | 2
и все по-горещо дружината пее, | 2
и буря приглася с нечувана мощ. | 2

Те пият и пеят - отломка нищожна | 2
от винаги храбър народ мъченик, | 2
дечица на майка робиня тревожна | 2
и жертви на подвиг чутовно велик. | 2

Далеч от родина, и боси, и голи, | 2
в край чужди събрани, в порутен бордей, | 2
те пият, пиянство забравя неволи, | 2
и пеят, тъй както през сълзи се пей! | 2

ЗНАЕШ ЛИ МРЕЖИ ДА ПЛЕТЕШ

- Знаеш ли, знаеш ли, малка моме,
знаеш ли мрежи да плетеш?
И във мрежите си, малка моме, | 2
моето сърце да оплетеш! | 2

- Зная, зная, бедни ми рибарю,
аз зная мрежи да плета
и във мрежите си, бедни ми рибарю, | 2
две сърца в едно да оплета! | 2

Ах, любила съм, любила съм,
но бях нещастна в любовта.
Аз искам, искам да живея | 2
сред радост, щастие и любов. | 2

РАЗДЯЛА

(песен за диарбекирските заточеници)

Хей, другари, чуите мене,
може би за сетен път,
че другарят клетник стене, | 2
че оставя бащин кът.

Но надежда ми изчезна
и сърцето няма,
виждам, братя, че съдбата, | 2
ще ме прати надалеч.

Със надежда, че ще види
скоро този бели свят,
аз се крепих, без да вехне | 2
младостта ми като цвят.

Между хора непознати,
непознат за мене край,
сбогом, мили ми другари, | 2
сбогом, земя, сбогом, край!

КИТНА ПРОЛЕТ

Текст: И. Коларов

Китна пролет, росна детелина,
китка кичи румена Ирина,
китка бере здравец и иглика, | 2
че са двама лика и прилика.

Но защо ли либе не дохожда
и защо ли писмо не провожда?
Що ли прави той във Болшевишко, | 2
дали жали оц за мене Митко?

Китка бере, бере и припява,
руси коси вятъра развява.
Либе чака либе да се върне, | 2
либе левент мене да прегърне!

Дали няма ум да му замае
руска хубост - мъж е, кой го знае!
Ах, не вярвам, той е толкоз скромн, | 2
пък и пръстен дал ми е за спомен!

ТИХО ПОЛЪХВА ВЕЧЕРНИК ПРОХЛАДЕН

Тихо полъхва вечерник прохладен,
гони вълните в безкрайната шир.
Ей тамо лодка с пътник незнаен | 2
бързо отплува в безкрайната шир.

Пътнико странен с незнайна съдбина,
ще ли догонваш ти своята мечта,
ще ли се върнеш в своята родина | 2
или ще наидеш отново скръбта?

Там мож да свършиш в забвение незнайно
без топли сълзи на майка една,
може би песни диво омайни | 2
вещаят пътя към тази страна.

Ще ли се върнеш от пътя незнаен
или ще наидеш отново скръбта,
сълзи и скърби, скръб и неволи | 2
и сълзи топли на майка една.

ТИХА НОЩ Е НАВРЕД НАСТАЛА

Тиха нощ е навред настала,
всичко спи в тази чудна нощ.

Сал славея пей с любов и мощ:
"Спете, мили мои рожби,
спете в тоя късен час!

С песен тиха аз се моля
на Всевишния за вас!"

Месеца своя път пътува
и звезди трепкат в небесата.

Сал славея пей с любов и мощ:
"Спете, мили мои рожби,
спете в тоя късен час!

С песен тиха аз се моля
на Всевишния за вас!"

ТИХА, ПРИЯТНА, ЛУННА НОЩ

Тиха, приятна, лунна нощ, | 2
пращам ти, милно либе, лека нощ. | 2

Лека нощ, спи, лека нощ, | 2
милно либе, лека нощ! | 2

Теб може би по-голямо щастие те чака, | 2
а мен ме чака, либе, гроба студен. | 2

Лека нощ, спи, лека нощ, | 2
милно либе, лека нощ! | 2

Тиха, приятна, лунна нощ, | 2
пращам ти, милно либе, лека нощ! | 2

ДОСТА СМЕ ЯЛИ

Доста сме яли, яли и пили
вакли овньове и вино червено, | 2
развявай байряк, ти, Мануш войвода! | 2

Нашите майки все във черно ходят,
все във черно ходят и за нас жалеят, | 2
развявай байряк, ти, Мануш войвода! | 2

Нашите сестри все във черно ходят,
все във черно ходят, жални песни пеят, | 2
развявай байряк, ти, Мануш войвода! | 2

ЯСНА, СВЕТЛА МЕСЕЧИНКО

Ясна, светла месечинко, кажи, теб те моля, | 2
дали има други кат мен във такваз неволя, | 2
дали има друго сърце тъй тежко наранено, | 2
препълнено с тежка мъка и в кърви обляно? | 2

Аз бях весел и прекарвах младежките години | 2
заобиколен от баща, майка, братя и роднини, | 2
но зла съдба ме прокуди, навеки пресече, | 2
тежка мъка ме налете, далеч ме отвлече. | 2

Всичко беше пред очи ми весело, засмяно - | 2
красно цвете, росни треви и поля зелени, |
но съдба зла ме прокуди, далеч ме отведе | 2
между хора непознати, непознат за мене край.

СРЕЩНАХ КРАСИВО МОМИЧЕ

Срещнах аз нявга красиво момиче -
мило и нежно любимо дете.
Влюбих се страстно и страдах по него,
беше ми ангел и покровител. Обичах го аз.

Но лятото измина и есен дойде,
с есента завърши и нашата любов.
Кат листи обрулени, от вятър отнесени
тя ме остави и други залюби. Ах, спомени...

Може би пак нявга ний ще се срещнем -
случват се в живота такива неща.
И ще ѝ кажа две думи гальовни:
"Защо ме остави и други залюби?"

В този късен час самотен съм аз...

ИЗЗАД ОСТРОВА, В СРЕДАТА НА РЕКАТА

(руски народен романс)

Текст: Д. Самодивников

Издад острова, в средата на реката,
от простора на речната вълна
изплуват шарените острогърди лодки.

На предната е Стенка Разин,
прегърнал своята кралица.
Нова сватба, сватба стяга,
тъй е весел и пиан.

А тя, затворила очи си сини,
нито жива, нито мъртва,
мълчаливо слуша пиянските атаманови думи.

Зад тях се чува ропот: "Замени ни със жена,
нощта щом с нея изпроводи,
на сутринта той стана баба!"

Този ропот и насмешка
чува атаманът страшен
и с ръката си могъща
прегърна на персийката снагата

Вежди черни се смръщиха,
буря се надига,
с алена кръв се наляха
очите на атамана.

"Нищо няма да пожаля
буйната си глава ще дам!" -
разнася се властния му глас
по околните брегове.

С мощен замах той повдига
княгинята красавица
и от борда я захвърля
върху идваща вълна.

"Волга, Волга, майко родна,
Волга - руская река,
не си виждала подарък
от донския си казак.

"Защо сте, братя, тъй унили?
Ей, ти, Филка, дяволе,
да запеем песен дружно
за помен на нейната душа:

За да няма веч раздори
между волните хора,
Волга, Волга, майко родна,
приеми красавица ти!"

"Волга, Волга, майко моя,
Волга, руская река!
Не видя ли Стенка Разин
да се скита по брега?"

АКО ВОЛГА СЕ РАЗЛЕЙ

Ако Волга се разлей,
мъчно ще я минеш ти,
ако либе не се смей,
гасне любовта в гърди.

Ти не знаеш за съдбата,
що над теб ще връхлети,
а залюбиш ли, пострадаш,
също тъй ще пееш ти.

Колко мъки нам сърцето
скрито може да изтрай,
щом се с мен прости момчето
и на радостта ми - край.

Още съм момиче младо,
що да сторя, ум ми дай!
Ех, сърцето клето страда
как да люби, то не знай!

Силно любиш ли, разглезваш ти,
слабо любиш ли, отблъскваш ти,
тъй неверния безмерно ти ревнуваш,
а на верния ще досадиш ти.

ВЕЧЕРНИЙ ЗВОН

(руски романс)

Вечерний звон, вечерний звон,
как многа дум наводит он... бим бам бум.

Вечерний звон, вечерний звон,
где я любил, где отчин дом... бим бам бум.

Вечерний звон, вечерний звон,
и многих нет тешер вшивих... бим бам бум.

Вечерний звон, вечерний звон,
тогда веселых молодеж... бим бам бум.

Вечерний звон, вечерний звон,
как много дум наводит он... бим бам бум.

ГУРБЕТЧИЯ

Текст: К. Христов

Свещ ще ти запаля пред свода небесен,
поклон ще ти направя дор до девет пъти,

та дано се върнеш жив и здрав наесен | 2
и дано и пътя да ти е със песен.

Теб са те видяли нашенци от село,
казват жив и здрав си, бил си като хала,
кривнал си калпака над юнашко чело | 2
и от песента ти селото ехтяло.

Мене ме остави с дете на ръцете,
бела и червена като нежно цвете -
на гурбет отиде във страна далече | 2
и да се завърнеш не помисли вече.

Всяка нощ изпридам по две-три къдели,
от стан не излизам по цели недели
и пак ми натякват, и пак ми нареждат, | 2
а пък деверите хич не ме поглеждат.

Снощи като влязох, пусто ми се стори,
чувам в одаята майка ти мърмори.
Погледнах детето - то беше заспало | 2
и заплаках жално като над умряло.

Няма ли за мене кой да замилее?
Няма ли за мене слънце да огрее?
Чуй ме, завърни се жив и здрав наесен, | 2
че години идват черни, идват по-неверни.

МОРЕН ОРАЧЪТ ИЗ НИВАТА СЕЕШЕ

Текст: Ив. Вазов

Морен орачът из нивата сееше,
сееше в рохки бразди.
Руен се пот от челото му лееше | 2
и по космати гърди.

Гледах как хвърляше весело семето -
чисти и здрави зърна.
Сей, земеделецо, днес му е времето! | 2
Хвърляй добри семена!

С жътва богата и с плод-изобилие
Бог ще труда награди,
честно и славно е твойто усилие, | 2
бодро засявай, ори!

НОЩ, МРАК, ВСИЧКО СПИ

Нощ, мрак, всичко спи, един пазач е там
буден в мрака, бди,
а в мойта буйна гръд спомени горят.

Но знай, в тоя час за тебе мисля аз,
твоят лик виждам,
а в твоите очи виждам две звезди.

Нощ, мрак, всичко спи, във тоя късен час
буден пак не спя, за теб копнея аз,
чуваш ли ме ти?

ПОСЛЕДНО СБОГОМ

Последно сбогом, девойко, ще си ида
и може би веч няма да те видя,
и може би веч няма да те видя,
адио, Маре, адио, Маре, адио, Маре!

Ще плачеш ти в оная късна вечер
за любовта тъй рано отлетяла,
ще плачеш ти, но късно ще е вече,
адио, Маре, адио, Маре, адио, Маре!

ВЪЛНУВА СЕ ТРЕВАТА

Вълнува се тревата високо и навред,
високо се издига над нея черен кръст.
Тя тихо го прегръща, целува и люлей
и тихо го запитва: "Под тебе кой живеј?" | 2

"Не питай!" - ѝ отврџа порџтеният кръст.
Забит съм аз тук за зла човешка мџст,
годинките минават и времето лети,
а тоз под мене тука спокойно си лежи. | 2

Вълнува се тревата високо и навред,
високо се издига над нея черен кръст.
Тя тихо го прегръща, целува и люлей
и тихо го запитва: "Под тебе кой живеј?" | 2

НАД ТЕЖКО ВИНО

Над тежко вино във механата
самин останах до късен час,
аз дира твоите очи в тъмата
и сякаш чувам далечен глас.

Уви, измама - веч те няма!
Ветреџът само в ноџта шепти,
ветреџът шепне, че теб те няма,
че с други вчера замина ти.

Бџди честита далеч в чужбина,
живеј във радост, о, блян мой скџп,
а аз ще пия, дано със вино
удава мойта любов и скрџб!

ПО МОРЕ СЕ СКИТАМ АЗИ

По море се скитам ази, от пристаниџа далече, | 2
сам сред бурните талази, а звездиџа - ни една.

Сал една звездиџа беше мой водител - предводител, | 2
тя сред бурите блестеше и надеџда тя ми беше.

Но уви, и тя угасна, облак чер покри и нея. | 2
Тџй загина и угасна таз звездиџа на небе.

АЗ ЩЕ ЗАБРАВЯ ВСИЧКИ СПОМЕНИ

Аз ще забравя всички спомени
и ще оставя само един -
за учениџката с черна престилџиџа, | 2
за учениџката с руси коси.

Спомням си, спомням алеята тъмна,
целувките страстни във тъмната ноџ,
думи любовни си шепнехме двама с теб, | 2
че и смџртта нас не ще раздели.

Аз ще забравя всички спомени
и ще оставя само един -
за ученичката с черна престилчица | 2
за ученичката с руси коси.

СЪДБА ЛОША

Съдба лоша, що събра ни,
нази двама толкоз късно -
ти изгряваш, аз залязвам,
страдам, мила, щом те видя!

Защо ли Господ ни създаде -
мене рано, тебе - късно,
та сърца ни в ритъм бият,
щом очите ни се видят!

Срещата за нас е пролет,
а раздяла - късна есен.
Със друг и друга ний живеем,
един за други ний копнеем.

Аз те срещнах, но защо ли -
сал сърцето да ме боли!
Откак, мила, в теб се влюбих,
аз живота си погубих!

Дълго търсех да намеря
друга като тебе, мила,
и година след година,
докат времето ми мина.

Ти изгряваш, аз залязвам,
страдам, мила, щом те видя.
Аз те срещнах, но защо ли -
сал сърцето да ме боли.

СЪДБОНОСНА ПРОЛЕТ

Вятъра полъхва, звездоносна пролет.
Славей напява дивна майска песен,
а луната грее и далеч огрява | 2
и за бащин край спомени навява.

Дали там е пролет и цъфтят цветята,
дали там играят весело децата?
Ах, ти, мили, роден край, що си тъй далече | 2
и за мене кой не си спомня вече?

Месечинко, сестро, като много ходиш,
либето ми свидно нейде не видя ли,
че то зарад мене черна кърпа носи, | 2
и си във сърцето тайна болка крие!

Месечинко, сестро, кога дома идеш,
поздрава ми мили занеси на всички
и им кажи, сестро, че за тях милея | 2
и заради тях вечно ще живея!

СУМРАК ВЕЧЕРНИЙ

Сумрак вечерни упал на поля,
в тихой прохладе заснула земля.
Добрая ночь, тихий покой, | 2
Божи покров над заснувшей землей.

Ах, ходила берешком,
ах, ходила берешком,
загоняла ди ади батишком,
загоняла ди ади батишком,

идит, идит додо му,
идит, идит додо му,
продам тебе ди оди радаму.

Привет, Москва, привет, станою!
Москва, Москва, любимая мая,
ах, Москва, Москва, Москва,
да летая полота,
ах, Москва, Москва, Москва белокаменная!

ТЪГА

Музика: Фр. Шопен

Вехнат цветята, чезне младостта,
лято веч умира, идва есента.

Птиците заглъхнаха в гората, | 2
стихна вече песента.

Вехнат цветята и студът скова,
цялата природа тръпне в самота.

Нежна пролет щом отлитне,
птичките - другарки скъпи - | 2
възпяват младостта.

Сега уви, моето сърце
ридай в тъга по миналите дни,
тихо гасне моята душа.
Запей ми песен пак за любовта! | 2

Нежните цветя увяхват,
отлитна вече пролетта,
мое щастие, де изчезна ти | 2
и остави мен тъй в самота?

ЛЮЛЯК БЯЛ

Люляк бял, люляк снежно бял,
със моя първи блян си разцъфтял.
Твоят лек, опиващ аромат,
по цели свят навсякъде разлят. | 2

Пролет дойде и пак цъфтят цветята,
жадува страстно за любов душата.
Люляк бял, люляк снежно бял,
със моя първи блян си разцъфтял. | 2

Тъй са светли лунните лъчи
и радост има във твоите очи,
и песен, и шепот -
всичко в тебе е любов,
люляк бял, люляк снежно бял. | 2

БЕЛИ РУЖИ

Бели ружи, нежни ружи
цъфнали са под прозорец.
Веднъж аз от тамо минах,
разболях се кат ги видях.

Тъжен ден, камбани бият,
днес се жени мойта мила.
Дали от очи ѝ черни
днес ще капнат две сълзици?

Не ще мина веч от тамо
и цъфтят ли не ще питам.
В сън сънувам бели ружи.
По-добре да не ги виждам.

Само веднъж ружа цъфти,
само веднъж сърце страда.
Кажете ѝ: "Докле съм жив,
само нея аз ще любя!"

ПРОЛЕТ ДОЙДЕ, НО ЗАЩО ДОЙДЕ

Пролет дойде, но защо дойде -
мъка свива моето сърце,
че го няма моят мил любими -
пей и пий и мъка забрави.

Болка мъчи моето сърце,
сълзи ронят моите очи.
"Чуй, любими, чуй ми песента
и при мене тая нощ ела!"

Той отиде много надалече -
мен остави сам-сама в света.
"Чуй, любими, чуй ми песента
и при мене в тая нощ ела!"

Пролет дойде, но защо дойде -
мъка свива моето сърце,
че го няма моят мил любими -
пей и пий и мъка забрави.

ТИХА НОЩ СЛЕД БУРНА ВЕЧЕР

Тиха нощ след бурна вечер
и прежуриящия ден,
аз те гледам отдалече,
моя малка Лилиен.

Ти си нежна и свенлива,
ти си моя сладък блян,
ти си прелестно красива,
моя сладка Лилиен!

Аз не само те обичам,
аз те любя всеки ден
и сърцето с болка пита:
"Моя ли си, Лилиен?"

ТЪМНИЧАРЮ, КУЧЕ СТАРО

Тъмничарю, куче старо, що поглеждаш ме така? | 2
Но нима не чувстваш вече своята мръсничка съдба? | 2

Що тъй зверски ме поглеждаш, кат че съм ти даден роб, | 2
хич не мислиш, че и тебе скоро чака студен гроб? | 2

Нямам майка, нямам татко, нямам никой на света, | 2
няма кой за мен да жали, освен черната земя. | 2

Тъмничарю, куче старо, не се фукай ти сега, | 2
кръвнишки ме не поглеждай, очи подли не навеждай! | 2

ВИЙ СПОМНЯТЕ ЛИ СИ, ГОСПОЖО

Вий спомняте ли си, госпожо?
Тогава късна есен беше,
листец трепереше отнесен
от есенния вятър във простора.

По сребърното езеро
минаваше поляка лебед
и белоснежното петно
изчезваше в нощта безследно.

Вий спомняте ли си, госпожо,
вий спомняте ли есента
и виолетовия здрач,
когато есента със плач
настройваше младеж китара?

Вий спомняте ли си, госпожо?
Така започна в късна есен
нашата любов -
едва в зачатъка на есента.
Вий спомняте ли си, госпожо?

ИСКАМ АЗ ДА ТЕ ЗАБРАВЯ

Искам аз да те забравя,
но как - сама не зная.
Ти открадна ми сърцето и далеч отиде.

Колко нощи те очаквам,
любовта по теб оплаквам.
Ти не знаеш що е мъка,
скръб по рухнали мечти.

Но сърце ми не забравя любовта ти нежна,
твойте ласки и прегръдки, твойте думи нежни,

нямам сили аз да плача,
нямам сили аз да страдам.
Имаш ли сърце, кажи ми?
Моят грях прости ми!

Никога не съм мислила, че ще ме забравиш...
Любовта ми тъй гореща ти ще я оставиш.
Днес на всичко туй е края, що да правя аз не зная?
Искам аз да те забравя, но как - сама не зная...

СМЕЙ СЕ, ПАЛЯЧО

Надянах маска на палячо
и тръгнах вредом по света
със своята болка да размивам
и да печеля къшей хляб.

Смей се, палячо, че любовта ти е разбита,
смей се, палячо, смей се със глас!

Таз дама дали е честита -
костюмите сменя всеки час,
а други във дрипи се обличат,
палячо, смей се ти сега!

Едни по цели нощи гуляят,
милиони пръскат до зори,
а други в нощта ридаят,
без залък хляб и без пари.

Смей се, палячо, че любовта ти е разбита,
смей се, палячо, смей се със глас!

Надянах маска на палячо
и тръгнах вредом по света,
със своята болка да размивам
и да печеля къшей хляб.

ТИ, БЕКЯРИНО

Ой, бекярино, къде скиташ ти,
къде скиташ ти във късни нощи?
Няма ли ден за теб, няма ли миг в нощта, | 2
на чии гърди глава ти ще сложиш?

Минават ден след ден, годините отлитат
и във студ и мрак сърце тегне.
Няма ли ден за теб, няма ли миг покой, | 2
на чии гърди глава ти ще сложиш.

Ой, бекярино, къде скиташ ти,
къде скиташ ти във късни нощи?
Няма ли за тебе влюбена жена | 2
до нея да приютиш уморена си душа?

АРМАНДО

От Стамбула града ида,
от Стамбулграда голяма
и за нищо не мечтая, | 2
сал едно си аз желая -
при Армандо да се върна!

Ще ходя и ще скитам,
целий свят ще да премина,
при Армандо да се върна, | 2
ще намеря любовта.
Къде си, мой мили Армандо?

Обичам те, Армандо, и за теб живея!

ТАЗИ ВЕЧЕР

Приятели от улицата тъмна,
елате с мен по чашка да изпием!
Аз плащам тази вечер всички сметки, | 2
а после ще ви правим серенада.

Приятели, елате под балкона,
на улицата шумна да застанем!
Тя цяла нощ не спи и не заспива | 2
прозореца ѝ свети през нощта.

Приятели от улицата шумна,
аз искам да не видите, че плача.
Аз плащам тази вечер, всичко плащам | 2
със своята скръб, със своята съдба.

ТЕЖЪК КАМЪК МИ Е ПАДНАЛ

Тежък камък ми е паднал мене на сърцето, | 2
люта рана ми отвори, помрачи лицето.

Грабнах лира да засвирия песен ядовита, | 2
та засвирих една песен тъжна, жаловита.

Стига, лиро, стига, сестро, стига си свирила, | 2
не разплаквай сърце младо, люто наранено!

Свири, лиро, свири, сестро, свири и не спирай, | 2
та сърце ми наранено мъката забрави!

Черни очи просълзени гледат нажалени, | 2
та проклинат черна орис, що е на сърце ми!

НИКОГА НЕ ЩЕ ЗАБРАВЯ

Никога не ще забравя оня час,
кога за първи път те срещнах аз.
Беше пролет и цветята
галеха ни с аромата. | 2
За любов ми нашепваше тогаз.

Ден след ден отмина бързо младостта.
Спомен сал един остана от любовта.
Хей, кръчмарю, дай да пия
пак от лютата ракия! | 2
Гъдуларю, засвири ми за любов!

Никога не ще забравя она час,
кога за първи път те срещнах аз -
беше пролет и цветята
галеха ни с аромата. | 2
За любов ми нашепваше тогаз. | 2

НОЩТА ЗАСПИВА

Нощта заспива, пустей кръчмата.
Къде да ида сърце, кажи?
Ти нямаш близки, никой в тъмата. | 2
Кому ще кажеш твойта тъга? | 2

Защо обичаш тъй безнадежно,
защо простираш във мрака ръце?
Спри твойта обич, спри твойта нежност! | 2
Бъди от камък, ти, бедно сърце! | 2

Пустей и глъхне нощта безкрайна,
не ще дочакам, сърце, зори.
Пий тежко вино, скрий тежка болка, | 2
пий и безшумно във мрака умри! | 2

И ТОЙ СЕ КАЧИ НА КОРАБА

Отдавна двамата мечтаеха
как щастието ще ги озари.
Две души, грейнали във мрака,
прегърнати един до друг. | 2

И той се качи на кораба,
застана гордо на борда.
Кораба тръгна, а тя клета - | 2
гледа след белите вълни. | 2

И там по тъмната алея
вървяха мълчаливи те.
И той посегна, а тя клета - | 2
целувка първа му дари! | 2

И пак самотна си остана
девойка мила на брега.
Далеч любимия замина - | 2
далеч, далече по света. | 2

ПРИЯТЕЛКО, СЪПЕРНИЦЕ

Приятелко, съпернице,
на моя мил любовнице,
люби го ти, обичай го,
но все пак знай, че той е мой! | 2

Боже мили, прибери ме,
да не гледам другари му,
да не гледам другари му,
да не се сецам за него. | 2

На ваш'та сватба аз ще дойда,
голям подарък ще ви дам -
две свещи бели, две корнели
и два чаршафа за покров! | 2

Приятелко, съпернице,
на моя мил любовнице,
люби го ти, обичай го,
но все пак знай, че той е мой! | 2

ВЪВ БЕДНА СТАИЧКА

Във бедна стаичка
един часовник стари
нашепваше в нощта
за нашата любов.

За тебе мисля аз
във този късен час,
сърце ми тъй шепти
за изгубени мечти.

Във бедна стаичка
един часовник стар -
свидетел беше той
на нашата любов.

ПРЕЗ МЕСЕЦ МАЙ

През месец май, през дните за почивка,
вървахме ние, двама влюбени,
прегърнати вървахме, в тъмнината | 2
алеята се губеше след нас.

Аз любех теб, девойко лицемерна,
и често следвах стъпките ти аз.
Но ти излезе подла, лицемерна - | 2
залюби други, мен ме остави.

Ще взема аз китара във ръка си
и ще дойда под прозореца твой,
и ще засвирия тихо и смирено | 2
за нашата изгубена любов.

ТЪЖНА НЕДЕЛЯ

Тъжна е неделя, покрита с цветя,
така те намерих, любима, тогава.
Плаках от радост, плаках от щастие
за твоите нежни и черни очи, Лаяна.

Когато ний бяхме в гората сами,
тъй страстно почувствахме наш'та любов -
милувки, прегръдки и нежни целувки.
Но всичко туй беше за флирт и измама, Лаяна.

Ти може би имаш почтен съпруг
и ти си добра и почтена съпруга,
но срещнеш ли буйния поглед на друг
и ти си отново в любов запалена, Лаяна.

ЗАЩО ПЛАЧЕШ, СЪРЦЕ МОЕ

(романс)

Защо плачеш, сърце мое,
защо рониш ти сълзи?
Ах, кога нема кой да те люби,
млъкни, сърце мое, не ридай!

Твоята мила надалеч отиде,
надалече в непознати край.
Тебе те остави, сърце, да тъгуваш
и да оплакваш своята съдба.

Не ридай, сърце ми бедно,
не ридай и не тъжи!
Знай, че твоята мила пак ще се завърне
и с буйна страст тебе ще прегърне.

Защо плачеш, сърце мое,
защо рониш ти сълзи?
Ах, кога нема кой да те люби,
млъкни, сърце мое, не тъжи!